

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 191/03-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť M. H., trvale bytom H., zastúpeného advokátom JUDr. A. W., H., vo veci porušenia základných práv a slobôd podľa čl. 1, čl. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupmi Okresného súdu v Humennom v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 928/94, Okresného súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 78/96 a Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 567/01 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. H. **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. augusta 2003 doručená sťažnosť M. H. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci porušenia základných práv a slobôd podľa čl. 1, čl. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi Okresného súdu v Humennom v konaní vedenom

pod sp. zn. 11 C 928/94, Okresného súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 78/96 a Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 567/01.

Zo sťažnosti vyplýva, že dôvodom na podanie sťažnosti je rozsudok Okresného súdu v Humennom z 18. decembra 1995 v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 928/94, rozsudok Okresného súdu v Prešove zo 16. mája 2001 v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 78/96, a rozsudok Krajského súdu v Prešove z 20. februára 2002 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 567/01, v ktorých boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa.

Sťažovateľ uvádza, že porušovanie jeho práv spočívajúce v značných priťahoch zavinených súdmi vidí predovšetkým v tom, že konanie vedené na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 14 C 78/96 bolo právoplatne skončené 23. marca 2002, teda až po 5 a pol roku od podania žaloby. Sťažovateľ je presvedčený, že v týchto konaniach išlo aj o nezákonné a nespravodlivé rozhodnutie súdov.

Neoprávnenú výpoveď považuje sťažovateľ za porušenie základných ľudských práv, a to ľudskej dôstojnosti, cti a poníženie celej jeho rodiny, lebo súdy konali s úmyslom ho poškodiť, ako účastníkovi konania mu odmietli poskytovať informácie a správy o stave v konaniach.

Sťažovateľ je presvedčený, že mu vznikla finančná ujma pozostávajúca zo škody z neplatného skončenia pracovného pomeru vo výške 150 000 Sk a ďalších škôd finančne nevyčíslených.

Sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby vyslovil, že postupmi označených súdov došlo k namietanému porušeniu ním označených základných práv a slobôd, a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa ústavný súd skúmal jej zákonom predpísané náležitosti upravené v § 20 ods. 1 a § 50 zákona o ústavnom súde, ako aj prípadné dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde omeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť.

Ústavný súd zistil, že k porušeniu sťažovateľom označených základných práv malo dôjsť rozhodnutiami všeobecných súdov, a to konkrétne rozsudkom Okresného súdu v Humennom sp. zn. 11 C 928/94 z 18. decembra 1995, ktorý nadobudol právoplatnosť 22. januára 1996, a rozsudkom Okresného súdu v Prešove sp. zn. 14 C 78/96 zo 16. mája

2001 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 567/01, ktoré nadobudli právoplatnosť 23. marca 2002.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, s prihliadnutím na deň nadobudnutia právoplatnosti uvedených rozsudkov, ktorými mali byť porušené základné práva sťažovateľa, t. j. 22. január 1996 a 23. marec 2002, a deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 4. august 2003, ústavný súd zistil, že lehota ustanovená pre tento druh konania pred ústavným súdom sťažovateľovi bez akýchkoľvek pochybností uplynula skôr, než podal túto sťažnosť, a preto ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2003